

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 13. rožnika 1884.

List 24.

Premišljevanja in molitve za vse stanove.

(Dalje.)

17. Kdaj naj se začne poboljšanje in pokora?

Do zdaj smo premišljevali in spoznali, kako potrebna nam je resnična pokora in tudi, v čim da je pravo spreobrnjenje in spokorjenje, kje naj se začne in kako naj se izpelje. — Zdaj pa nastane imenito vprašanje, kdaj naj začnemo s pokoro, s spreobrnjenjem in poboljšanjem?

Na to vprašanje je edini odgovor le ta: da se pokora in spreobrnjenje, poboljšanje mora precej, hitro, nemudoma, brez odloga, brez obotavljanja, brez izgovora, zdaj, danes, to uro pričeti.

K temu nas priganja povelje Božje, ki po psalmistu govori: Danas, ko zaslišite glas Božji, nikar serc ne zakerknite! (Ps. 94, 8.) Tudi lastna pamet nam po vesti govori, da moramo priložnost takrat porabiti, kadar se nam ponuja. Boga moramo takrat iskati, kadar se najti dá; takrat njegov glas poslušati, kadar nas kliče; takrat njegovo roko prijeti, kadar nam jo molí in ponuja.

Nemudno pokorjenje in poboljšanje je a) naj bolj gotovo. — Kakšna nespamet in prederznost se kaže v tem, če kdo pravi, da se hoče resnično poboljšati in spokoriti, pa le zdaj še ne, ampak pozneje, pri drugi priložnosti, morebiti še le na stare leta, na smertni postelji! — Kdo pa vender ti je zagotovilo dal, da pride še druga vgodna prilika? kdo ti je povedal, da bodeš starost doživel, in od kod veš, da bodeš na smertni postelji priložnost imel? Sv. Avgustin pravi: Bog, ki ti je odpuščanje obljubil, ti jutrajšnega dne ni obljubil!

Nemudno pokorjenje in poboljšanje je b) tudi naj lažje. Če je pokorjenje sploh nadležno in težavno, če je že danes hudo in neprijetno, — ali bo mar jutri lažje? Ali mar telesne rane ne zdraviš in ne obežeš precej, ali mar zdravilo odkladaš in praviš: Saj se ne mudi — bom pa jutri ali drugi dan obezal? Ali ne veš, da se rana lahko prisadí, da jutri, da drugi, tretji dan ne bo več mogoče, da ne bo več pomagalo?

Nemudno spreobrnjenje in pokorjenje je pa tudi c) pred Bogom naj zaslužniše in naj prijetniše. — Če Boga na prvi klic poslušam, mu s tem čast, zaupanje in pokorščino skažem; nasproti pa se mu prehudo zamermim, če se za njegovo svarjenje, opominjevanje in

klicanje ne zmenim, če njegovo navdihovanje v nemar puščam! S takim ravnanjem se njegove milosti nevrednega skažem in prav nič se ne bom mogel pritožiti, če potem z mano naredí, kakor je v bukvah pregovorov takim zažugal: Ker sem vas klical, pa ste se branili; ker sem stegoval svojo roko, pa ga ni bilo, da bi se ozerl; ker ste ves moj svet zaničevali, in moje svarjenje zanemarjali: se bom tudi jest k vaši pogubi smejal in posmehoval, kadar vas zadene, česar se bojite. (Preg. 1, 24—26.) Le sami nase pomislimo. Če komu kaj dobrega ponujamo, pa ne mara, in se iz nas norčuje, kako nam to hudo dé; in če morebiti drugikrat kaj takega prosi, ali si smé svést biti, da bo še dobil?

Pomislimo mnogo takih zgledov iz svetega pisma in življenja svetnikov, iz katerih vidimo, kako je Bogu ljubo nemudno spreobrnjenje in poboljšanje; nasproti pa, da se takim ustavlja, ki so ga pred zaničevali. Bog je milostno sprejel sv. Petra, ki se je na prvi pogled poboljšal in skesal; sv. Pavla, ki je na prvi klic Božji se vdal in govoril: Gospod! kaj hočeš, da naj storim! Bog je sprejel sv. Marijo Egipčansko, sv. Pelagijo, sv. Marjeto Kortonko, ki so se na prvi klic spreobrnilo; zavergel pa je kralja Savla, dasiravno je pozneje svojo nepokorščino hotel popraviti; zavergel kralja Antijoha, dasiravno je na smertni postelji obetal poboljšanje. — Prav lepo govori pobožen pisavec od Cahejevega spreobrnjenja. Pravi namreč, kako prav je storil Cahej, da je koj šel doli s smokovega drevesa in da je Jezusa v hišo sprejel in svoje krivice precej popravil. Ko bi bil takrat zamudil, zamujeno bi bilo morebiti za vselej; ker Jezus je takrat zadnjikrat šel memo. Tako je tudi Jezus s svojo gnado zadnjikrat šel memo za marsiktere ob času sv. misijona, ob času sv. leta. Ker je pa ta zveličanski čas zamudil, mu ni bilo druge gnade več na ponudbo — smert ga je nepripravljenega pobrala.

Toraj je res, da precej danes, ko zaslišimo glas Božji po vesti, po pridigi itd., moramo začeti s spreobrnjenjem, s poboljšanjem, s pokorjenjem; pozneje namreč to ni več gotovo, ni več tako lahko, in tudi morebiti izteče čas usmiljenja.

Molitev.

O Bog! prosim, dodeli mi moč, da tvoj klic poslušam, — precej se hočem k Tebi spreobrniti! z milostnim vabljenjem mi pošlji tudi svojo močno milost in več se ne bom obotavljal s pokoro! O ljubi nebeški

Oče, stegni svojo milostno roko proti meni, in hvaležno jo hočem brez odloga zgrabiti in po poti pokore hoditi! Nič več ne bom odkladal poboljšanja in pokore, ampak s sv. Davidom in sv. Avguštinom rečem: Danas, o Gospod, danas bom začel; le pomagaj mi s svojo mogočno gnado! O ss. spokorniki in spokornice: Sv. Peter, sv. Pavel, sv. Avguštin; sv. Marjeta Kortonska, prosite za me! Amen.

Alfons Ratisbon.

(Dalje.)

Sijonski red in njegov namen; njegov začetek v Jeruzalemu; središče „Ekce-Homo-homec“ se pridobi po velikih zadregah; znamenitosti in imenitnost tega prostora; cerkev, ki se ima zidati; naprava vesoljno-katoliška.)

Zastran Sijonskih hčer se mi še zató tehtno zdi nekatere besede nadalje spregovoriti, ker ta red se ima razširjati tudi med Slovani na Jutrovem in želeti je, da bi se sčasoma tudi slovanske hčere vdeleževale višji odreja svojih sonarodnic. Kogar koli namreč niso še masonske vraže in presoje obilzale, ne more tajiti, da naj boljše in naj hitreje se pospešuje ženska odreja po umnih redovnicah. Ravno pri južnih Slovanih pa z obliko ni kar nič odlašati, temuč ako se ima rod povzdigniti, je treba kar z naglimi koraki dalje stopati, da bi se kaj prihitelo, kar je zamujenega.

Na Francoskem je bil red sijonskih sester poterjen s cesarskim določilom 25. rožn. l. 1856. Sveta delavnost in molitvenost je njih poklic. One čversto odreja mlade deklice višjih stanov, in ravno tako otroke ubozih. To je prav, ako se ima ves in celi narod izobraziti in tudi nizkim stanovom prilika nakloniti, da se morejo povzdigniti s svojimi zmožnostmi. Novinstvo za ta red terpi dve leti in potlej se prve leta le samo letne obljube delajo. Lahko se pride v ta red, kakor v druge ženske redove. (Kdor bi želel kaj bolj natanko njegovo vravnavo zvedeti, utegne pisati: A Madame la Supérieure Générale des Religieuses de N. D. de Sion. Rue Notre-Dame, des Champs, Nr. 61 à Paris.) Po nasvetovanji kardinala Fransonija, prefekta v rimski propagandi, je bil l. 1851 tudi moški red, unemu primeren, vstanovljen, in redovniki imajo biti očetje in pastirji redovnic ter keršansko življenje razširjati z odrejo, vodbo in pridiganjem itd. Oba imata poseben ozir na odreja in spreobračanje judovskih, pa tudi mohamedanskih, razkolniških in drugih otrok.

V ta red je stopil Alfons Ratisbon s posebnim nagonem, da bi ga on tudi v Jeruzalemu vstanovil. L. 1855 je torej v Jeruzalem romal z družbo, ki jo je vodil č. g. Crombé, in imel je namen ondi ostati in delati. S pomočjo patrijarha je iskal kacega pripravnega poslopja za svoj poklic: pa dolgo časa se nič ni dalo najti, in to je Alfonsu delalo velike britkosti. Reče mu torej nekega dne patrijarh: „Že vidim, da ljubi Bog hoče Vašo poterpežljivost poskusiti; le nikar ne omahujte; se bo že našlo kaj za Vas. Za ta čas pa imam za Vas majhno delo. V bližnji vasi želí več razkolniško-greških družin verniti se k edinosti katoliške cerkve. Pojdite tedaj tje in podučujte jih.“ Ratisbon gre in nalogo dobro spolni. Ko se pa v Jeruzalem vrača, ga zadene druga huda poskušnja. Padel je namreč s konja in si roko zlomil. Da se pa poterdi, da tudi britkosti ni brez sladkosti, Ratisbon ravno v svoji bolezní od nekoga zvé, da se poslopje v najem daje, ktero bi bilo za njegov namen pripravno. Toda najemuina je znašala 1000 fr. na leto, in za pet let je bilo treba naprej plačati; pa Alfons je brez denara. Po muogoterih zadržkih in zavirah je po-

slednjič vse dosegel in že l. 1856 pridejo prve Sijonske hčere iz Pariza v Jeruzalem, katerih vodbo je prevzel Alfons Ratisbon. Spreobrnjena hči izraelska iz Kolina je bila prva prednica. Vstav je hitro dobil veliko veljavo in kmalo mu je zmanjkalo prostora za otroke, ki so jih izročevali v odreja. Torej je najel še drugo, veliko poslopje pri sv. Ivanu v hribih, 4 ure od Jeruzalema, ki je pa kmali bilo njegova lastina — in prelép samostan, o katerem ob drugi priliki kaj več. Kmalo je imel v svojih napravah otročiče izmed turkov, judov, razkolnikov, koptov itd., in spreobrnjenke same so se pozneje v red prosile.

Za enake naprave v Jeruzalemu, da bolji vspeh dosežejo, je pa posebno tehtno, da so na kakem svetem kraju (Sanctuarium). Celó anglikani to čutijo, ker izvolili so si za svoj tempelj tisti prostor, kjer je Herodov dvor stal. Tudi Ratisbon je dolgo časa brez vspeha po takem svetišču hrepenel. 20. pros. gre Alfons po postajah Zveličarjevih in križev pot opravlja; ravno stoji na prostoru Ekce-Homo, kar stopi k njemu neznan Arabec, kateri mu po kratkem pogovoru razodene in pravi: „Ravno zdaj stojite na pravem mestu.“ Kako to? odgovori Ratisbon. „Ta Ekce-Homo-homec se zdaj od daja. Dva turška brata, katerih lastina je, ga prodajata.“ Alfons, silno razveseljen, ga zažene pozvedit, koliko bi hotla za prostor imeti, sam pa ne gre z mesta, dokler Bogú tako rekoč ne obljubi, vse si prizadjeti, da to svetišče v svojo oblast dobi.

Kmali se verne Arabec s poročilom, da za 15.000 frankov je na prodaj Ekce-Homo-prostor. To je res velik denar za same podertine, ki so kup kamenja, nesnage in posipa, pa še večí je skerb Alfonsova, kje bo denar dobil. Povsod je terkal, povsod našel dobro voljo; denarja pa nikjer ne. Poslednjič popotva sam v Belgijo in res denar nabere, s katerim vesel v Jeruzalem nazaj hití. Ali kako revež ostermí, ko zdaj prodajavca poskočita in hočeta imeti 60.000 frank. za prostor! Kdo je bil tega kriv? Sovražnik je med tem časom ljuliko sejal; nasprotniki katoliške cerkve so ponudili za prostor že 40.000 frankov. Ko sta turka vidila, kako je s to rečjó, se kratko in malo nista prehitela s prodajo; Alfons pa v naj večí skerbi pri Bogu pomoči iše, in ko spozná, da bi bilo Bogú ljubo, ako si ta prostor pridobi, kupi l. 1857 svetišče, plača gotovih 30.000 fr., za družih 30.000 pa naredí s terdnim upanjem na Božjo pomoč menjico, ki ima v nekaterih mescih v Parizu biti izplačana. To zaupanje mu je bilo tako veselo poplačano, da je bila menjica že pred časom plačana in ostal mu je še lep znesek za prvi začetek pri zidanji. Z velílikoturškim fermanom, za kterega se je mógló pa 8000 fr. plačati, je postal red Sijonskih hčer lastnik lepega kosa od nekdanje sodnje hiše (Praetorium), h kateremu je bilo pa še nekaj zemlje ob „Križevem potu“ prikupljene, tudi s obilnim denarjem. (Katarina Emerih ta priključitev svojih razodenjij do čuda na tanko popisuje; vredno je to prebrati: gl. „Das bittere Leiden unseres Herrn Jesu Ch. 10. Aufl. 1854. str. 154.)“ Na tem prostoru tedaj še stoji eden obokov tistega pomolja, planí ali mostovža, na katerem je stal Bog in Zveličar kakor „Ekce-Homo.“

Prostor, ki ga je Ratisbon kupil, je bil za 8 čevljev visoko s podertinami, sipo itd. napolnjen. Ko so začeli delati in posutje odpravljati, so našli te-le reči: 1. Več vodnjakov, obilno velikih, katerih eden je narejen po Salomonovem zlogu. 2. Dél prostornega prerova (tunela), ki pelje proti Herodovemu dvoru. 3. Nekdanji križev pot s kamnitimi plošami, 7¼ čevlja globoko pod zemljo. 4. Nekaj zlatih denarjev iz časov Makabejev, cesarja Valerija, in družih, ki jih niso mogli ugauiti. 5. Glavni steber (podporujo) oboka Ekce-Homo. To je edini obok „Križevega pota,“ ki vsi spoznajo, da je

iz časa Jezusa Kristusa. 6. Še drugi obok, po zlogu Herodovem, ki je nadaljevanje tiste galerije, k kateri se je štel tudi obok Ekce-Homo. 7. Strašna beseda „Tolle“ (preč ž njim) globoko na dvéh vstričnih stebrih vsekana, naj berže od enega prvih kristjanov, ki je želel spomin na ta kraj ohraniti. Ves Ratisbonov prostor ima 69 čevljev daljave in 90—100 čevljev širjave. — L. 1861 so našli 36 čevljev pod zemljó velik studenec.

Hansen pristavlja o posebnem začetku Ratisbonove naprave pomeuljive besede: „Marikteri bodo rekli, to se je ravno tako naključilo; jaz pa pravim, to je čudovita naredba previdnosti: na tem mestu spreobrnjen jud, pravi Abrahamov otrok, svojo naj večí srečo nahaja v tem, da si z božjaki katoliškega usmiljenja kupi del nekdanjega Pilatovega dvora in na teh skoz toliko stoletij oskrnovanih podertinah napravi hišo molitve in sprave, občino, ktere udje imajo zlasti to nalogo, da molijo za spreobrnjenje zbeganih Izraelovih ovčic.“ — Samostan z začasno kapelo je bil kmali dodelan in od svitlega patrijarha blagoslovljen. Zdaj čaka pa še cerkev, da bi se kmali v delo vzela, k čemur pa, se vé, je velike pomoči treba, ker samostansko osebstvo ima dokaj truda, da se preživi in ohrani, stroški pa, vsi skupaj, so bili postavljeni nad 400.000 frankov. Za zdaj služi začasna kapela. — Osnova za cerkev je kaj lepa. Na stebrih korinškega reda bodo sloneli prekrasni mostovži. Spredej bode očiten omenjeni obok ali pomolje z imenitno podobo Ekce-Homo. Pred pomoljem pa bode stal priprosti altar. Ker bode ta naprava zraven družih znamenitost obsegala del „Križevega pota“ (Via Dolorosa), več ploš litostrata (s kamni natlakanega prostora) itd., torej bo razun cerkve Božjega groba naj imenitniši svetišče v Jeruzalemu. V tem tempeljnu bodo Sijonske hčere s sirotinskimi otroci vred dan na dan o povzdigovanji po trikrat v zategnjenem psalmovskem napevu pele: „Oče! odpusti jim; ne vedó, kaj delajo.“ (Luk. 23, 24.)

Naprava Ratisbonova ima biti vesoljno-katoliška, torej se je bil obrnil za pomoč ne le samo v svojo domovino, ampak tudi na druge strani sveta.

(Konec nasl.)

Slavna zmaga sv. Križa.

Pred nekoliko leti poslal je škof v jutrovi deželi duhovna v daljni kraj, da naj si ga ogleda, ali bi se dala tam ustanoviti misijonska postaja. Pa nobeden ni kaj vedil o daljavi tega kraja. Duhoven pride tje, pa ni imel več denarja za popotvanje. S poslednjim denarjem si kupi vina, da bo maševal. Bilo je tam dokaj ljudi, tudi nekaj Francozov, rojakov tega mašnika. Pa niso marali za duhovna, niso mu odzdravljali, ne pod streho ga vzeli, in še pogovorili so se, da mu nobeden ne bode dal jesti. Kaj je hotel duhoven? Denarja ni imel nič, verh tega tresla ga je merzlica, da ni mogel nazaj. Nekoliko proč od vasi vsede se pod drevo, preživi se s koreninami in surovimi polžki, ker mu nobeden ni hotel ognja dati in tudi ni imel kuhinjskega orodja. Lakota ga je zelo mučila, še bolj pa se je žalostil zaradi oterpnjenosti in neusmiljenega ravnanja ondotnih prebivavcev, katerim je prinesel Božje kraljestvo in mir. Nekega dne vidil je velikega moža, ki ga je obgovoril: Ali imate kaj jesti? Bil je ta misijonar od škofa poslan, da unega poiše, in bil je tudi lačen in močno utrujen. Škof je bil sam reven, in revna je bila tudi dežela. Kako hudo je bilo misijonarju, da mu ni mogel s čim postreči, kakor s surovimi polži, do katerih se je novemu tovaršu zelo gnjusilo. Spoznal je uni, da bode ta umrl, toraj rečeta drugi drugemu: tu bova umerla, eden iz-

med naji se potrudí, kolikor more, da zadnjikrat mašuje: družega obhaja, potem pa svoje življenje Bogu izročiva in darujva.

Bil je veliki Šmaren. Vadjlej je odločil mašnika; odločen je bil tisti, ki je prvi prišel. Dvajsetkrat je začel, tako je bil slab; večkrat je mislil, da maše ne bo mogel dokončati, in ta mertva... maša je terpela 3 ure. Vendar je mašnik tovarša obhajal. Njune želje so se spolnile.

Ta obhajani misijonar umirajoč ginljivo gleda na mašnika, ki je bil presunjen od vdanosti svojega tovarša. V rokah deržeč britko martro pričakovala sta oba smerti... Smert pride, in umerl je tisto noč drugi misijonar, ki je bil od škofa poslan prvega iskat.

Ta daritev je bila zmagonosna — omečila je terda serca prebivavcev. Popotniki so šli zjutraj memo drevesa, in vidili so stermeč mertvega in zraven pa umirajočega duhovna, ter so to reč prebivavcem vaškim dopovedali. Radovedni prišli so tje ven, prinesli seboj vode in hrane, in še živeči misijonar, ki se ni ganil, čuti, kako mu nekdo roko prijemlje. Ljudje so postali vsi drugačni, ko prej. Opustivši poprejšno terdoserčnost, bili so usmiljenja presunjeni. Jamo so skopali tam, kjer je ležal mertvi duhovnik, ter so ga zagrebli. Na prošnje bolnega misijonarja pa so posekali drevo, napravili so velik križ in ga na grob postavili. Tako je križ ta kraj pridobil za sv. vero.

Ta križ imel pa je čudovito moč. Nastalo je tam mesto, ki ima veliko cerkev, kristjanov pa je na tisoče, kateri so ljubljenci škofovi, čigar nauke radi poslušajo. In kdo je ta škof? Ta je bil tisti bolni duhoven, kterege so bili prebivalci poprej iz vasi pahnili, pa je bil z božjo pomočjo pri življenji ohranjen. In ravno ta škof je l. 1870, v Rimu na Vatikanskem cerkvenem zboru bivajoč, to prigodbo povedal slavnemu Francozu Veuillotu. Škof je končal zgodbo s temi besedami: „Tje (k križu) grem, kolikorkrat morem; zderžim se sicer solz, pa moje serce se raduje o zmagovalni moči sv. Križa. Ko sem enkrat hotel pod tem križem oznakovati sv. evangelij, nisem mogel drugega izreči, kakor nekaj nezapopadljivih glasov in preterganih besed. Križ glasneji pridiguje kot jaz.“

Glejte verni Slovenci! že Tertulijan piše, da kri prelita kristjanov je seme novih kristjanov; v tem slučaju pa je bila mučeniška smert misijonarjeva rodovitno seme, ki je padlo na terda serca prebivavcem, ter jih je omečilo za božjo milost in sv. evangelij; spolnilo se je to, kar pravi Jezus: da Bog zamore iz kamnov, to je iz serc terdih ko kamen, obuditi Abrahamu otrokov.

Ob enem pa spoznamo, kolike zopernosti morajo prestajati, s kakšnimi težavami boriti se goreči misijonarji, ki zraven tega še večkrat terpijo lakoto in vsake verste vremenskih nezdod. To je skusil pokojni Ign. Knoblehar. Jokajoč so šli sejat seme božje besede; prišli pa bodo z velikim veseljem, ter donesli svoje snope, t. j. sad obilnega truda.

Tudi dandanes se trudijo misijonarji oznanovaje sv. evangelij; vi pa verni Slovenci, ki jih podpirate z gorečimi molitvami in z milošnjo, vi pomagajte k razširjevanju Božjega kraljestva na zemlji, in deležni bote postali veselja in časti apostolskih misijonarjev v ss. nebesih.

A. K.

Katoličan moram biti.

I.

Bilo je l. 1874, ko je kulturna borba hobatno cvetla in se šopirila. Takrat so tirali v pregnanstvo redovnike, škofo in mašnike: in takrat se je nekega lu-

teranskega pridigarja na Švedskem polastila ta-le misel: „Kako čudno je to, da je katoliška Cerkev vedno preganjana! Po besedah sv. pisma je Kristus svoji Cerkvi preganjanje napovedal; tedaj mora katoliška Cerkev biti prava Cerkev Kristusova.“

Ta misel je bila vedno močnejši; noč in dan ga ni več zapustila.

K ti misli pa se je pridružila druga misel: „Če je pa tako, sem jest na krivi poti; v pravo cerkev moram prestopiti, katoličan moram biti!“

Misel je dozorevala, jéla je silo delati. Pridigar pa se ni ustavljal. Pod vodstvom katoliškega duhovna je opravljal duhovne vaje, in zdaj se mu je čisto zjasnilo, vso dušo mu je pretresal glas: „Katoličan moram biti.“

Ni se obotavljal; potoval je v Inomost na Tirolsko, je prestopil v katoliško Cerkev, in akoravno že 5-leten gospod — je neutegoma na ondotni univerzi pričel študirati bogoslovje. S prestopom v katoliško Cerkev namreč mu je bil dozorel tudi sklep, da hoče biti katoliški duhoven, da bi toliko več mogel delati za Božjo čast in dušam v zveličanje.

II.

Iz une misli: „katoličan moram biti,“ blagi čitatelj, se ti utegne zbuditi še kaka druga misel, n. pr. katolišk moram biti.“

V resnici „katoliški katoličan“ ima polno nasprotnikov in sovražnikov. Lev leva ne preganja, volk volka ne terga, gad ne pika gada: le katoličan tare, sovraži, preganja, ujéda katoličana! Ali ne boš pri teh okolišinah tudi ti, previdni čitatelj, spočel te misli: „pravi, katoliški katoličan, to mora kaj dobrega biti, ker ima toliko sovražnikov v svojem lastnem taboru.“

Kdo zaničuje tiste, ki radi k Božji službi hodijo? Ali ne katoličan!

Kdo stoji mlačen pri vratih, ali z rokami na herbtu, v žepu itd., če že v cerkev pride? .. Ali ne katoličan!

Kdo opuša sv. mašo, skruni praznike z delom, ponočevanjem, pijančevanjem, pretepi in poboji? .. Ali ne katoličan!

Kdo po dolge leta opuša spoved in sv. Obhajilo? .. Ali ne katoličan, koji pa je s tem že zunaj katoliške Cerkve!

Kdo podpira, bere, naročuje, piše zoperkatoliške časnike, bukve? .. Ali ne katoličan?

Kdo hujska zoper vero, duhovne, zoper zveste vernike? .. Ali ne katoličan.

Kdo rogovili zoper jezuite, jih pita s psovki, jim podtika brezbožne načela in nauke? .. Ali ne katoličan!

Ali se pri taci okolišinah ne bode poštemu človeku snovala misel: „Taki katoličani niso katoliški: jest moram katolišk katoličan biti!“

Zares, katoličan mora biti res katoličan, biti mora katolišk. Brez tega je ponarejen denar, je lupina brez jedra, klas brez zernja, svetilnica brez luči. Če pa je še sovražnik in preganjavec svoje lastne vere, je to še vse huje: volk je v jagužeči koži, jastreb v golobovem perju, krokodil je, ki s strašnimi zobmi mori in terga krotke bitja po vodi in po suhem.

Zdravnika in zdravila — kdaj si ga poiši?

I.

Ni davno tega, ko si je nekdo bil roko hudo poškodoval, pa se ni precej k pravemu zdravniku ali ranočelniku zatekel, in reklo se je: „Ako bi bil ti o pravem času prišel, bi se bilo vravnaio; zdaj pa je že prepozno.“

Enako pri drugih boleznih. Kaj bomo rekli pa, ako si je kdo dušo poškodoval? Zdravnika je treba poiskati, kaj pa, da. In kdaj? Koliko časa se smé odlašati?

Cerkev je dala zapoved: „Spovej se svojih grehov narmanj enkrat v letu za to postavljenemu spovedniku.“ Sv. Cerkve želja je namreč, kar ima že besedica narmanj v sebi, da naj kristjan večkrat gre k dušnemu zdravniku, k sv. spovedi.

Kolikrat naj bi se v letu to zgodilo, to je zastavljeno na dušni stan in na posebni ukaz spovednikov.

Pred vsem naj kristjan zakrament sv. pokore prejme, ako se je smertno pregrešil (smertni greh storil); to pa naj v tem primerljiju stori, narpred karkoli mu je mogoče. To se samo od sebe razume; sej zato je Jezus ta sv. zakrament postavil, da bi nam odpustil dolg in večno kazen greha, da bi nam zgubljeno milost zopet podelil. Vera nas uči, kako nezmerno nesrečen in nevaren je stan pri človeku, kteri je v smertnem grehu. Ali ne bo tedaj, ako je le še kristjan, skušal iz tako nevarne okolišine rešiti se berž ko je mogoče?

Ozri se na človeka s telesno boleznijo! Nekdo ima ostudno smertno oteklino na životu, rak se ga prijema in vé, da se lahko za to dobí pomoček, ako ga do časa poiše; bo morda li rekel: Ne maram tega zdravila? Ali bo še le čez nekoliko tednov, celo mescev poiskal zdravnika? Ne; precej ga hoče imeti, brez vsakega odlašanja; ako bi kdo v takem milovanju vrednem dušnem stanu odkladal, in bi drugač mislil in sodil, bi pokazal, da je mrtva njegova vera.

Tudi rimski katekizem uči, kako čez vse koristno je, da se kar precej spovéd, kdor ima kak smertni greh na vesti; sej tudi celo život ali pa obleko hitro osnažiš blata.

Čast. g. Segur nam v knjižici „Voditelj k čednosti“ naslednji prigodek pripoveduje: Neki deček, z imenom Pavel, je pri svojem prvem sv. Obhajilu sklenil: „Nikdar ne bom smertnega greha storil, in ako bi bil tako nesrečen, ne bom šel v grehu spat; koj ko mi bo mogoče, hočem k sv. spovedi iti in nikoli ne odlašati.“ Kakor je sklenil, je storil. Nekega dne se je nekaj pregrešil in je mislil, da je smertni greh; torej je šel precej prvo soboto po delu k spovedi. Ko pride drugi dan njegova mati v sobico budit ga, je našla mrtvega v postelji! Se mar zdaj kesá, da je svoj sklep spolnil? Pač bi vsak dobro in modro ravnal, ako bi storil enak sklep in ga spolnoval.

O nekem misijonu v Aix-u (r. éž-u) na Francoskem nekega dné k P. Brydayne-u (umerl l. 1767), ko se je bil ravno k mizi vsedel, v polni sapi pribrumi star vojaški častnik in želi z misijonarjem govoriti. „Pojdite z menoj,“ reče terdo patru, imam na skrivnem par besed govoriti.“ Nato zgrabi misijonarja krepko za roko in ga pelje v stransko sobo. Tukaj zatakne duri, verže klobuk na stran in prime za meč. Misijonarju je pri tem bridko pri sercu; pa kmalu je bil brez skerbi, ker častnik je med gostimi solzami predin pokleknil in rekel: „Pater Brydayne, spovedal bi se rad, pa precej; če ne, ne vem, kaj bo z menoj. 27 milj daleč sem sim prišel, serce mi hoče počiti. Odkar sem slišal vašo pridigo o peklu, mi ni več obstati: moja vest je rabelj, noč in dan mi ne da pokoja. Veste, da ne greste iz te sobe, dokler mi ne vzamete butare s serca.“ Misijonar objame spokornika, precej posluša spoved njegovo in ga spravi z Bogom. Ko se je častnik poslavljaj, je prosil spovednika za odpušenje, da ga je tako ostrašil in rekel je: „Vedno sem se tresel same bridkosti, da smert me utegne pograbiti v takem stanu, v kakoršnem sem bil, in požerl bi me pekel. Verjemite mi, ako človek vidi take sovražnike za petami, ne more miren biti, čo tudi bi imel jekleno serce.“ (Dalje prih.)

Misijonsko poročilo čast. P. Veninger-ja, misijonarja v Ameriki.

Pot misijonsko sem to leto nastopil v velikonočnem tednu, ko je med tem tudi naša lepa cerkev sv. Ksaverja v noči med velikim četrtkom in petkom pogorela. Podal sem se naj prvo v Varšavo, v državo Illinois in od tod proti jugu v državo Georgijo, da v glavnem mestu Savani misijon ponovim. Duhoven, kateri za to občino skrbí, je benediktinec iz opatije sv. Vincenca, v kateri je dobroznani in mnogozaslužni g. Bonifacij Vimer, ustanovitelj benediktinskega reda v zedinjenih državah, za opata. Opat Vimer je sklenil poskerbeti za zamorce v zedinjenih državah; toraj je določil nekoliko mnihov, da jih pošlje v južne kraje k zamurcem, kateri naj bi ondi drugi duhovščini pomagali. Ta sklep je tem bolj hvale vreden, ker ondotni kraji niso nič prav prijetni; skerb za dušne potrebe je tudi zelo težavna, ker so katoličani v deželi raztreseni; tudi njih telesno dobro je zelo siromašno. Duhovni morajo na konjih kraje obiskovati in v revnih lesenih cerkvicah ali privatnih hišah božjo službo opravljati; poleg tega imajo pa tudi malo podpore. Ravno zavoljo tega se tudi želi pomoč od mnihov, ker so ti navadno od samostana z vsem potrebnim preskerbovani. Tako blagodušnega serca je P. Osvald. Ta je enkrat potoval celo v Brazilijo. Ko se je od onod vernil, sklenil je za zamorske pokrajine poskerbeti; toraj se je podal v obertniško šolo, v mesto Savano. To mesto je škofov sedež za državo Georgijo, v katerem prebiva. 10.000—20.000 zamorcev. V mestu St. Oswald ustanovil je občino s cerkvijo in šolo, sedaj pa namerava sozidati sirotišnico za zamorske otroke. Poleg tega je kupil veliko posestvo na otoku blizu mesta, ki se imenuje Skidava. Tu se bodo odraščene sirote učile poljedelstva, da se bodo mogle preživeti.

Jaz sem imel v Savani misijonska opravila v mestu in na otoku. Imel sem tolažbo, da se je tu neki star zamorec, od katerega se je najmanj nadjalo, resnično spreobrnul. Vsi so mi odsvetovali, še celo opat, kateri je v Savani stanoval; pa sem se vender tje podal. In glej, ravno ta stari zamorec se je preselil v večnost. Koj ko je prejel najsvetejši zakrament, se je sklonil na smertno posteljo in izročil dušo v roke svojemu Gospodu in Zveličarju.

Od Savane sem se podal nazaj v severne kraje. Čeravno je pot skozi New-York naj daljša, sem se vender podal skoz to mesto. To pa zavoljo neke zamorke, ktera mi je bila obljubila spreobrniti se, kadar se nazaj povernem, na čemur mi je bilo veliko ležeče. In res, ko sem nazaj prišel, sem jo na binkoštni ponedeljek kerstil. Po 8. juliju sem v dveh velikih irskih, nemških in francoskih naselbinah o Gornjem jezeru v Hankoku in Kalumet-u misijon ponovil. Mesca septembra sem se podal v Ohio nazaj misijonarit blizu mesta Cincinnati, v Healti in na to v Oldenburg, stoletnico sv. Frančiška Seraf. praznovat. Oldenburg je kraj v zedinjenih državah, kjer sem prvi misijon v Ameriki opravljal l. 1848. Bil je tedaj za-me posebno častitljiv kraj.

Redovniki sv. Frančiška iz Tirolskega sicer imajo tu samostan z novicijatom vred, ter skerbijo za vso občino. Majhno mestice je v dolini tri milje od železnice, od Ohio je pot proti Misisipu. Ima pa dve cerkvi in mnogo samostanov. Tudi sestre sv. Frančiška imajo nasproti farni cerkvi svojo samostansko cerkev in deklški vstav. Tem bolj sem želel stoletnico obhajati, ker sem imel svojo petdesetletno jezuitovsko veselico praznovati. Pa še zavoljo družega vzroka mi je bilo ta kraj obiskati. Pozvali so me namreč tje, da na nekem kraju, kjer sem prvičkrat v Ameriki pred 33½ letom

lesén križ postavil, zdaj postavim novega iz granita. Ker se pa taki križ le iz daljne dežele more dobiti, tedaj sem to svečanost odložil na 3. dec., praznik sv. Frančiška Ksav., na dan mojega patrona in varha misijonarjev. Imel sem toraj še poprej misijon v Anhamu v državi Ohio, od todi sem se pa podal v Cincinnati, ondi na praznik vseh Svetnikov v kolegiji sv. Frančiška petdesetletnico praznovat. Bilo je namreč l. 1832, ko mi je Bog milost dal, da sem v Gradcu na Štajarskem v Jezusovo družbo stopil. Od tedaj je pol stoletja preteklo; kaj se je vse v teh letih zgodilo in koliko milost mi je Bog naklonil! Kako je pač tolažljivo nazaj v življenje pogledati, ako je truda in težav že konec, in ako se spominjamo, kar smo preživeli! Dobro se še spominjam besed, ktere mi je prof. na Dunajskem vseučilišču rekel. Bil je g. korar Plec, kateri je nas mlade bogoslovce, ko je bral o božji previdnosti, tako nagovoril: „Dragi gospodje, kdor se sam na pota božje previdnosti nikdar v svojem življenji ne ozira, temu jih ne more noben vseučilišni prof. dosti razložiti.“

Velika svečanost je bila pred štirimi leti, ko sem l. 1878 obhajal zlato mašo. Opravljal sem tudi ob enem za ljudstvo misijon v cerkvi sv. Ksaverija. Kar pa se zlate maše redovnika tiče, je posebno le za redovnike imenitno. Pač sem se moral čuditi, ko se je toliko redovnikov te maše vdeležilo.

Drugi dan sem se podal blizu mogočne reke Misisipa in sem tu opravljal misijon v škofiji Altonski v Niopolu in Maskonti. Od onod sem potoval v Oldenburg, da sem ondi postavil in blagoslovil novi misijonski križ, katerega so med tem časom dobili na dan sv. Frančiška Ksav. Ta granitni križ je stal 1000 dolarjev (po našem kacih 2200 gld.), ki pa vender za ondotno občino ni bil predrag. Iz 800 milj oddaljene države so ga dobili, kajti beli granit se nahaja le v državi Rode-Islandski, v bližini New-Yorka. Da pa občina ta misijonski križ tako časti, je to, da je altar sv. Križa. Jaz navadno misijonske križe tako-le postavim: na verhu križa, kjer je navadno naslov, „J. N. R. J.,“ je presveto ime „Jezus.“ Jaz imam namreč misijonski križ kot znamenje terpečega Kristusa. Na počeznem križnem hrodu je izrek Gospodov: „Kdor sterpi do konca, ta bo zveličan.“ In v resnici, ktero opominjevanje bi bilo pač bolj imenitno ob koncu misijona, in v spomin nauj, kakor to? Spodaj pod imenom Jezusovim stoji Marijno ime; pod tem zvezda kot znamenje upanja; spodaj ime „misijon“ z letno številko, kdaj se je misijon obhajal. Ako se misijon ponovi, se lahko druge letne številke nanj zapišejo. Na tem križu je le ena letna številka, namreč 1848, kajti ta je ravno prvi, katerega sem jaz postavil. Da je pa ta križ tudi altar, je to, da sem v presveto Jezusovo ime nekoliko pravega lesa sv. Križa djal, tako da oni, ki misijonski križ časté, ob enem pred pravim križem Kristusovim kleče in ga časté.

Občina Oldenburg je zrasla v 35 letih tako, da so iz te nastale skoro 4 druge občine v okolici z lastnimi cerkvami in duhovni. V tem okraju je toliko indijanskih katoličanov, da je občina pri občini, in frančiškani hodijo, kakor v Evropi, med ljudstvom v svoji redovni obleki. V vseh teh občinah živé še ljudje, ki so bili osebno pri prvem misijonu v Oldenburgu.

Iz Oldenburga sem se podal v Cincinnati. Gospod Bog me je v tem misijonu, ne da bi jaz kaj vedel, obdaruil po svojem namestniku na zemlji z veliko, že dolgo zaželjeno milostjo. Sveti Oče so me razveselili na dan moje zlate maše, mojega misijona, katerega sem imel takrat v Cincinnati, s tem, da so mi bili poslali srečo želeči svoj apostolski blagoslov. V letu moje petdesetletnice, odkar sem jezuit, v god sv. Frančiška, me je doletela še večí milost. Sveti Oče so mi uslišali prošnjo

da smem o letni zbirki za zidanje cerkvá in šol med zamorci in Indijanci popolnoma odpustek s papeževim blagoslovom podeliti tistim, ki se tega vdeležujejo, in to za vse prihodnje čase. To pravico sem dobil 1. jan. l. 1883, ktera je pa podpisana že v praznik sv. Frančiška l. 1882. Propaganda je poslala ukaz tistega dne vsem nadškofom severne Amerike, da naj to svojim škofom naznanijo. Tako je dobila ta važna naredba veliko podporo, ktera utegne imeti neizmerno korist za spreobrnitev Indijancev in zamorcev in jo bode najberže tudi imela.

Ako mi Bog le še živeti dopusti, bodem o podpori misijonov med poganskimi ljudstvi v prihodnjem letu svojim čitateljem še kaj več sporočil.

O Božiču in ob koncu leta sem bil, kakor navadno vsako leto, v Cincinnati, v fari sv. Pavla. In tako je šlo tudi to leto v večnost, spremljano z zahvalnico „Te Deum laudamus.“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Alojzijanci, pod vodstvom svojega vodja preč. g. Tom. Zupana, so bili v ponedeljek ob 6 zvečer napravili prav mično in zanimivo akademijo, ki je veljala na čast visokorodnemu gosp. baronu Andr. Vinklerju, kateri je bil tudi pričujoč s svojo preblago soprogo, kakor tudi dež. glavar grof Thurn, mestni župan gosp. Grasselli in drugi visoki gospodje duhovskega in deželskega stanú, in prav veliko število odličnjakov vsacega stanú iz mesta in z dežele.

Petje, deklamovanje, izvrstno igranje na harmoniju in z gosli je delalo vse vedrilo prav priserčno in veselo. Pri deklamovanju v kacic 9 jezikih se je zopet pokazalo, kako zmožen je Slovenec za nauk kakoršnih koli si bodi tujih jezikov, spretniši v tej reči ne le memo družih narodov, ampak tudi memo družih slovanskih stábel samih. Kdo vé, če ta ali ta izmed deklamatorjev ne bode kot misijonar v tujem delu sveta svojega življenja sklenil, kakor dosti družih njegovih sorojakov?

V prid zvonov v Sarajevu. Da bi se za zvonove nove stolne cerkve Sarajevske hitreje in več nabralo, bi nasvetoval, da bi kdo napravil podpisni imenik (Subscriptions-Liste), in da bi po enega vsakemu dekanatu poslali, ter vis. čast. gospode dekane zaprosili, naj bi blagovolili podpisni list razposlati po svojem dekanatu, v ktere ga naj bi vsak duhovnik po svoji dobri volji in po svojem premoženju zapisal, koliko da ga je volja darovati za zvonove nove stoljne Sarajevske cerkve, ali vse ob enem ali v več obrokih.

Drugi nasvet: Kadar bi bil poslan kak veči znesek, naj bi se v Ljubljansko hranilnico vložilo na obresti. —

Razun duhovščine bi morebiti tudi eden ali drugi premožnejši mestjanov ali teržčanov kaj daroval, če bi se do njega prišlo s podpisnim listom.

Za zdaj darujem v imenovani namen pod naslovom: „V večo čast Božjo“ 25 gld., pozneje če mi nasvetovani podpisni imenik v roke pride, bom tudi še kaj daroval.

Ona je zgubila več kakor ti.

Gospóski, včasi pa tudi kmečki ljudje hočejo zblazniti, obnoretí, kadar jih zadene kaka velika zguba, ako nimajo žive vere v dobrotno previdnost Božjo, ki vse prav ravna.

Tako je počela gospá, ko ji je bila edinega otroka smert pokosila. Nobena reč ji ni mogla utolažiti bridkosti, ktera jo je gnala blizo do zmešanosti; celo svitlobe belega dneva ni marala več gledati. Zatopljen v černo žalost je neprenéhoma hodila po velikih grajskih hramih, ne da bi bila le besedo s kom spregovorila.

Izmislili so si pa dati naslikati podobo umerlega otroka, v nadi, da bo to kaj pomagalo; vendar pa jih je motilo tudi to, da ta blaga poskušnja bi ji utegnila grenkost povišati. Kaj stori bogoljubni umetnik?

Serce mu navdá, da naj naslika dvé podobi enake velikosti: ena je kazala tako bridko objokovanega otroka neutolažljive matere, druga pa žalostno Mater Božjo z merličem Jezusom v naročji, in spodej so bile besede: „Ona je več zgubila, kakor ti!“

Kader mati zagleda obraz preljubljenega otroka, bridko zavpije in omedlí; kader pa se zopet zavé, na prvo pogleda na žalostno Mater Božjo. Dolgo časa premišljuje ginljivo podobo, potem vstane: serčna bolečina se je bila ujedla, bila je zmožna jokati in moliti in potolažena je bila od tiste ure. Podobi obé pa ste skup ostali. (Missionsbl.)

Razgled po svetu.

Rimsko. Znano je, da namesto umerlega kardinala Bilio-ta je kardinal Simeoni postal zavetnik serafskega reda. (Simeoni, rojen l. 1816, je postal kardinal l. 1875, prefekt je v Propagandi in za jutranje zadeve itd., tudi zavetnik družih redov, in zdaj posebej serafskega reda.) Kakor zavetnik čč. oo. Frančiškanov se je 15. mal. travna t. l. podal v samostan Aracelski, ter je naznaul apostoljsko pismo imenovanega častnega opravila. To obiskanje se je godilo tako-le:

Sprejet je bil kardinal pri velikih cerkvenih vratih od frančiškanskega vélikega prednika (generala). Potem, ko je pred sv. Rešnjim Telesom molil, je bil spremljan na sedež ali prestol. Okoli dve sto redovnikov se je bilo zbralo skazat mu podložnost in sinovsko ljubezen. Na prvo je papežev obredni predstojnik D. Togni prebral apostoljsko volitveno pismo. Potem je vesoljni redovni prednik v prelepem govoru novemu zavetniku čestital k novemu dostojanstvu. Omenil je, kako je po bridki zgubi presijajnega predhodnika serafinski red pričujoči trenutek potolažen. Pohvalil je novega presijajnega zavetnika, da je že mnogokrat pokazal, kako je vdan serafinskemu redu in da je zlasti njegovim bratom po misijonih pomoč skazoval. Zato se bratje današnjega dné veselé in zanašajo se, da kardinal v novi časti bode njihov red branil, skazoval skerb za njegov mir in rast. Govornik omenja delavnost oo. Frančiškanov in pravi, da o vsih in zlasti tudi v današnjih okuženih in revnih časih redovniki ss. Frančiška skazujejo preobilni sad svoje delavnosti. Njih misijoni se nahajajo po premnogih daljnih in od omikanih ljudí odločenih krajih. Vsi pričujoči zanesljivo upajo, da pod modrim svetom, varstvom in naklonjenostjo kardinala protektorja bode pri njihovih bratih vdanost do apostoljskega prestola, kakor tudi ponižnost in gorečnost dan na dan se razcvetala in razširjala.

Odgovoril je kardinal, da so ga ljubeznjive in spoštljive besede vesoljnega predstojnika ginile in da se zaupane mu časti veseli. Govoril je dalje, kako da je v srednjem veku Božja previdnost napakam in hudobijam tistega časa s krepkostjo po sv. Frančišku nasproti stavila duh sv. evangelija, namreč duh ponižnosti, ubožnosti in zatajevanja. Pristavil je, da tudi današnji čas je tega serafskega duha prav silno potreben, in njemu (kardinalu zavetniku) je ravno to veliko tolažilo, da ta duh dovoljno živí v tem redu, in tako živí, da ravno tistim hujavam zamore ravno tiste sredstva nasproti staviti.

Priznal je, da iz pisem, ki z vsih delov sveta prihajajo Propagandi, prav dobro vé, koliko se frančišk. misijonarji trudijo in delajo, — ne samo v Angliji, na

Irskem in Holanškem, ampak tudi v Sveti deželi, v Albaniji, v gornjem Egiptu, v spodnji in gornji Ameriki, v Kini in drugod po Aziji. Poslednjič se je s solzami v očeh priporočil v molitve vsemu redu — ne samo v življenji, ampak tudi po smrti.

Konečno je presijajni kardinal vse redovnike sprejel k poljubu roke, ki so pristopali, kakor je prečast. P. véliki predstojnik vsacega po imenu poklical. Čudil se je kardinal, kako se je toliko število bratov zbralo in tako raznih jezikov pri velikem predstojniku. Zares so v Aracelskem sedežu očetje raznih narodov, ki ne govoré le samo svojih lastnih, ampak tudi tuje jezike, ter se šteje 15 raznih jezikov, ki so ondi zastopani. To je kakor neko binkoštno čudo, pa ne samo zaradi raznih jezikov, temveč še zaradi edinosti, ker zares serafinska. ljubezen vse brate zedinja. (Acta Ord. Min. Fasc. V. 1884.)

Irski škofje, kakor „Monde“ piše, so poklicani v Rim s svojim kardinalom Mak-Cabe-om vred. To se ima zgoditi mesca vinotoka. Naloga je, da se rešijo marsiktere vprašanja o cerkveni disciplini, zlasti pa tudi take, ki merijo na upokojenje na Irskem.

Iz srednje Afrike in Egipta prinaša novice „La Nigrizia“ v Veroni. Poslednji listič pripoveduje, da se je škof Hartumski monsign. Sogaro vernil nazaj v Egipt in da je 16. maja došel v Kairo. Misijonske dečke je oddal za zdaj v Monfalutu (mestu med Asvanom in Kairo), redovnice in zamurke pa da bo skušal oddati v stari Kairi.

O potovanji redovnic z zamurkami po Nilu proti Kairi piše misijonar č. g. Vincentini 19. majnika in pravi: „Redovnice z deklicami in vdovami se peljejo v dahabiji (ladiji), in jaz jih spremljam. Naše popotvanje je prav počasno zaradi nasprotnega vetra; mislim, da ne dospemo v Siut pred 20. majnikom našega odhoda iz Asvana. Jadramo mirno; vsako jutro mašujem v svoji sobici v zadnjem ladijnem koncu, in vse redovnice in deklice iz svojih prostorov pridejo k sv. maši. Vse se dela tukaj, kakor da bi bili v hiši; zvonec kliče k molitvam in k drugim opravilom naše občine. Sedaj smo v Eznah; po nekterih opravilih se peljemo dalje.

O jetnikih v Mahdijevih oblastih so poslednjič krožile prav žalostne naznanila, ki pa niso gotove. Pisavec pristavlja: Pričakujemo, da zremo resnico, med tem pa molimo in zaupajmo v neskončno dobrotljivega Boga in v varstvo Marije Device.

Hartum, kakor se zdi, še ni v rokah prekucuhov. Zagotavlja pa se, da Dunajčan Slatin-bej, poglavar v Darfur-u, je bil prisiljen rovarjem odpreti vrata v stolno mesto El-Fahez, kamor se je bil umaknil. Dve leti se je junaško branil, poslednjič pa mu je zmanjkalo živeža in družega, kar je potrebno za brambo.

Škof Sogaro sam piše kardinalu v Verono iz As-siut-a 15. majnika, kako da je bil prisiljen Sudan zapustiti in z nekako stotino osób proti Kairi podati se. Najél je dahabijo, ki ima prostora za 50 osób, za redovnice, zamurske ženske in deklice; za možé, zamurske dečke in za družih 50 osób pa je angleški poveljnik v Asvanu, g. Duncan, dal prevod zastonj na parniku, ki je šel prazen nazaj.

Neki Abuna-Hanna Gomis, razkolnik v Hartumu, star prijatelj katoliškega misijona, je škofu pravil pet dni pred njegovim odhodom iz Šellala, da je govoril s selom Gordon-paševim, kateri je menda vidil misijonske jetnike v Obeid-u, in terdil, da jim je bilo dobro, in da so stanoviti.

G. O'Kelly-u, udu britanskega parlamenta, je škof Sogaro izročil pismo do Mahdi-ja in do nekterih misijonskih jetnikov, in O'Kelly je boje našel zanesljivo sredstvo, da so pisma na svoje mesto došle, ker veliko plačo je obljubil kamelarju, kadar se z odgovornimi

pismi od ondod poverne. Ko je škof vse tako vravnal, se je iz postaje Šellal-a s pošto odpeljal proti Kairi, da bi prej prišel in misijonskemu osebstvu sprejmaše pripravil v Egiptu, zlasti v Kairi.

Kedaj pogine prostomišljajstvo? Iz Tongkinga piše eden francoskih vojakov: „Smem te zagotoviti, da v vročih dnevih 15. avgusta, 1. in 2. sept. sem veliko na smert mislil in se priporočeval ljubemu Bogu in presv. Mariji Devici... Pri vsakem kardelu imamo duhovnega pastirja. Vsaki pot, kadar sem ga vidil iti skozi naše verste, bi bil rad z njim govoril, pa to se ni dalo, ker bili smo izpostavljeni takemu ognju, da je l. 1870 bilo komaj huje. Vorjemi meni, da duhoven nam izverstno pomoč skazuje. Med gostim šviganjem krogelj hodi, kakor da bi mu prav nič ne bilo nevarnosti. Skazoval je tako serčnost, toliko pogumnost, da so ga častniki in prostaki enako cenili in preslavljali... To priča, da človek vselej vero kaj cení, kadar je v taki nevarnosti. „Prostomišljakov“ ali „lučnjakov“ tukaj ni več.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostne priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata. naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog do-brotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsim drugim priporočeno v bratovsko molitev. — Spolnjenje neke želje, če je Božja volja in duši v zveličanje. — Poravnanje neke težavne zadeve. — Spreobrnjenje nekega tatú. — Za-lepo vreme in dobro letino prav posebne prošnje. — No-voposvečenci. — Prošnja, da bi Bog na priprošnje N. lj. G. in sv. Frančiška Sal. poslal dobrih delavcev v svoj vinograd. — Bolna oseba za zdravje, če je B. volja.

Koledar za prihodnji teden:

16. rožnika. S. Janez. Fr. Reg. — 17. S. Adolf. — 18. Ss. Feliks in Fortunat. — 19. Ss. Gervazij in Protazij. — 20. Praznik presv. Jezusovega Serca. — 21. S. Alojzij. — 22. Tretja nedelja po Bink. Sv. Pavlin.

Listek za raznoterosti.

Letošnji 25letni jubilanti. Čast. gg., ki so doveršili bogoslovne nauke l. 1859, bojo 25letnico obhajali v Šentjurju pri Kranju pri sošolcu čast. g. župniku Martinu Povše-tu. V službi jih je še 13 — dva misijonarja: P. Sajevec v Št. Andreju lavant. škofije, in P. Böhm, superijor oo. Lazaristov v Ljubljani; 3 oo. Frančiškani: prečast. P. Tadej v Ljubljani, P. Kornelij v Kamniku, in v. Amand na Tersatu pri Reki. Vsi skupaj bo 18. Slovesnosti se pričnó 28. mal. serpana (jul.), v ponedelji-véčer z večernicami in litanijami; v torek. god sv. Marte, ob 6 se pričnó ss. maše, ob 9 cerkvene molitve za ranjce sošolce — 7 jih je — in potem slovesna črna maša za taiste, potem pridiga (pridigar najberž P. Sajevec) in slovesna sv. maša z zahvalno pes-mijo. Popoldne je napovedano obiskanje slavne božje poti v Velesovem in tam slovesne litanije. V sredo po kosilu razhod.

Glas zaradi Serajevskih zvonov. (Iz prijateljskega pisma — brez zamere!) „Danica“ začne pisati zaradi zvonov v Serajevem, in mislil sem si, ker sem včasih bil toliko vnet za zvonilo, moram tudi nekaj darovati

v ta namen. Binkoštno nedeljo po pridigi opomnil sem tudi ljudstvo na-to, kako je želja vis. čast. nadškofa v Serajevem, naj bi namenil nekoliko dati v ta namen, ako je koga volja še kaj priložiti, naj mi prinese. In res, čudil sem se, da so ljudje bili toliko vneti za to reč. (Prejeli smo lep dar od čast. gosp. pisavca. Vr.)

Iz Ljubljane. Preč. g. Jan. Flis, konzist. svetnik in špirtuval, je postal začasni vodja v kn. šk. semenišu.

† V Poljanah nad Škofjo Loko je 9. tega mesca davno in daleč znani slikar in podobar, Štef. Šubic, previden s ssv. zakramenti za umirajoče, po dolgi bolezni mirno v Gospodu zaspal. Naj se ga spominjajo zlasti pri mnogih altarih, kateri so iz njegovih rok in po mnogih cerkvah, koder je v svojem dolgem življenji delal. Bog mu daj večni mir!

Senklastska procesija sv. Rešnjega Telesa se ima snovati v naslednjem redu:

1. Ternovska, Frančiškanska, Št. jakopska fara.
2. Šolska mladina.
3. Društva.
4. Stoljno bandero s svojimi oddelki. Tergovski vstav. Možje. Ženske.
5. Dekliški Azil ali zavetišče.
6. Bratovšine s svečami (ki naj se pa še le zunaj cerkve prižgo, da se ne zgodi kaka nesreča).
7. Belo oblečene deklice (z neprižganimi svečami).
8. Glasba in vojaštvo.
9. Vrajiniki raznih oddelkov.
10. Duhovstvo z Najsvetejšim itd.
11. Deželna vlada, dostojanstvo itd.
12. C. kr. vojaštvo; drugi oddelek.

Iz Dubice bos., 28. maja. P. Marko Marić, bivši župnik v Banjaluki, zdaj dekan itd. v Zvanjski, kateremu sem objubil križev pot in tabernakelj za novo cerkev, ki bo skoro doveršena, me je prosil še za mašni plajš in pluvijal, ako bi bilo mogoče. Bojim se prositi družbo sv. Reš. Telesa, ker sem prosil že za dve drugi cerkvi: morebiti se najde kak dobrotnik, ki bi za novo cerkev to dvoje oskerbel, ali saj mašni plajš. Prosim!

V. Lah.

Spreobrnjenje. V Vidovcu, kakor piše „Kat. List,“ je 25. majnika bila prav ginljiva slovesnost za vse Medimorje in sploh vesela za kat. Cerkev. Mnogozasluzni zdravnik, ki je daleč okrog na prav dobrem glasu, g. Maver Rožaj, je s svojo gospo Lavro in s hčerko Selinko, ljubljenco izmed 4 otrok, prestopil v kat. Cerkev. Vsi so bili omenjeni dan pred sv. mašo pričo mnogega ljudstva keršeni. Bog jim daj stanovitnost v veri in v lepem življenji!

Šestnedeljsko opravilo k sv. Alojziju se lahko še zmeraj prične, kdor ga ni pričel. Ta pobožnost je silno lepa in vse hvale vredna, — še posebno za mladino.

† Zahvalo

naj priserčnišo naznanjamo p. n. občinstvu Ternovske lare in sicer Ljubljancanom s prečast. gg. duhovni vred, za preblogo sočutje in tako obilno vdeležje in spremstvo o smerti nepozabljivega sina, ozirom. brata, čast. g. Janeza Kilar-ja, kateri bodi ob enem živo priporočen v molitev in blagi spomin preč. gg. duhovnom, zgodnikom in prijateljem.

Matija Kilar, oče. Elizabeta, mati. Jernej, brat.

V Belgiji se pri provincijalnih volitvah katoličani kljubu vsemu pričakovanju slavno zmagali zoper laž-liberalce. To se je zgodilo, akoravno je liberalna vlada

od l. 1878 že trikrat volitvene postave spodrezala v škodo katoličanov. Prebivavci so spoznali, kakošni „pri-jatli naroda“ so ti prostomišljaki, koliko škodo so napravili deželi; zato se upa, da že pri prihodnjih volitvah v državni zbor gre liberalna vlada rakom žvižgat. 10. t. m. so se začele volitve v senat (gospodsko zbornico) in v poslansko zbornico. Katoličani živo delajo. Čas je pač, da spoznajo liberalne pijavke, ki so v času svojega vladanja davke povišale za 62 milijonov, za državne šole brez učencev se zaverže 10 milijonov vsako leto itd.

Na Laškem surovo laško samosilstvo vedno dalje sega. Niso še s Propagando prav pri konci, že se sliši, da tudi osebnih posestev papežev več ne spoštujejo. Zdaj hočejo prodati neki vinograd, ki so ga papeži spovednikom v Šempeterski cerkvi kakor za vžitino izročili, pa ne darovali kakor lastino.

V Londonu rudečarski tolovaji grozno počenjaajo z dinamitom. V kratkem se je v nekterih krajih mesta storila škoda poslopjem in tudi nekaj ljudi je oškodvanih z dinamitom. V drugem kraju so našli mavho z 17 zvezki dinamita in niti so bile že napeljane, da se vžge; pa policija jih je še o pravem času zasačila — Z višave, od bogatašev, se je brezvera sejala v prostake, zdaj pa se orožje obrača zoper sejavce brezvere same; zakaj nad ubožne socialni ropar ne pojde, ampak tje, kjer si upa ka dobiti.

Duhovske spremembe.

Iz Ljubljane. Čast. g. Jan. Piskar je postal župnik na Sveti gori pri Mor. — Čast. g. Nik. Križaj je dobil župnijo Premsko. — Čast. g. Jož. Šiška je postal tajnik duhovske diec. sodnije. Prestavljeni so čč. gg.: Jan. Plevaneč za I. v Černomelj; Jern. Zelnik na Ig. — Umerla sta č. g. Val. Šarabon, eks-pozit pri sv. Petru, in vpokojnik Fr. Pogorelec. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. župnik J. Dolžan 1 gld. — Čast. g. M. 1. gld. — Čast. g. župn. A. Jam-nik 2 gld. 50 kr. — G. K. P. 10 gld. — Neimenovan 5 gld. — „Ignotus“ 3 gld. — „Brez imena“ 1 gld. 25 kr. — S pristavkom: „Bos humi prostratus jam surrexit“ 1 velik terdnjak. — Čast. g. kapl. A. Kukelj 2 gld.

Za sveto Detinstvo: Čast. g. Ant. Kukelj 1 gld. — Preč. g. župnik J. Rozman 12 gld. — Čast. g. Janez Smrekar, duh. pomočnik v Kočevji, 20 gld. — Čast. g. Franc Perpar, duh. pomočnik v Trebnjem, 10 gld.

Za sv. Očeta: Neimenovana 2 gld.

Za zvonove v novi stoljni cerkvi Sarajevski v Bosni: Iz Sorice čast. g. župnik in duhovnjani 25 gld. — Več oseb iz Mengša 1 gld. 30 kr. — „V večo čast Božjo.“ 25 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Sorica 21 gld. — Ihan 17 gld. — Po preč. g. mestnem župniku Jan. Rozmanu 38 gld. — Po čč. gg. Uršulinarčah 14 gld. 7½ kr. — S Polhovega gradca 39 gld. — Černuče 10 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Iz Sorice 1 gld. Za bratovščino neomadež. Spočetja: Po čast. g. žup-niku J. Dolžanu 5 gld.

Za Pariško bratovščino duš v vicah: Neimen. 1 gld. Za varhe Božjega groba v Jeruzolemu: Z Ihana 2 gld. 20 kr. po čast. g. župniku.

Za dobre namene: Neimenovana 2 gld.